

Ο ΚΑΚΟΤΥΧΟΣ ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Τον πολύ παλιό καιρό ζούσε σ' ένα μικρό χωριό, ένας φτωχός και κακότυχος σιδηρουργός. Είχε το χαλκιδιό του κάτω στη μεγάλη πολιτεία και κάθε πρωί έπαιρνε το δρόμο και πήγαινε στη δουλειά του. Ήτανε καλός χαλκιάς και έφτιαχνε σκαλίδια, αξίνες, σκαπέτια, φτυάρια και τόσα άλλα αγροτικά εργαλεία. Μα ό, τι κι αν έκανε, ό τι κι αν έφτιαχνε, ίσα που μπορούσε να περάσει με το φτωχικό φαγητό του. Έβλεπε τους άλλους τεχνίτες γείτονές του, που ήτανε πιο φτωχοί απ' αυτόν, να προκόβουν και να γίνονται νοικοκύρηδες και τόν έπιανε το παράπονο κι έλεγε: Πριν να γίνω σιδεράς, άλλαξα τόσες άλλες τέχνες, μα φτωχός ήμουνα και θεόφτωχος έμεινα. Αλλά τι τα θες, τι τα γυρεύεις! Σαν δεν σου τρέχει να μην τρέχεις, έλεγε, για να παρηγοράται.

Εκείνη την εποχή άρχοντας του τόπου, ήτανε ένας πολύ καλός άνθρωπος. Κάθε τόσο ντυνότανε ζητιάνος και γύρναγε τις πόλεις και τα χωριά, για να δει πως περνούσανε οι άνθρωποι στο βασίλειό του και να βοηθήσει με τον τρόπο του, όλους αυτούς που είχανε μεγάλη ανάγκη. Μια μέρα όπως ήτανε ντυμένος κουρελής, ήρθε και στο εργαστήρι του φτωχού σιδερά, ζητώντας ελεημοσύνη. Ελέησέ με το φτωχό καλέ μου άνθρωπε, είπε στο σιδερά μόλις πρόβαλε στην πόρτα του. Κόπιασε μέσα άνθρωπέ μου και κάθισε να μου κάνεις παρέα, να φάμε μαζί το φτωχικό μου φαγητό, του είπε πρόθυμα ο καλός σιδεράς. Έφαγαν το ψωμί με τις ελιές και ήπιαν και δροσερό νερό από το φλασκι και χόρτασαν και δροσίστηκαν. Στο τέλος ο φτωχός σιδεράς δίνει στο ζητιάνο και τις λίγες δεκάρες που είχε πιάσει εκείνη την ημέρα λέγοντάς του: Αυτά έπιασα σήμερα πάρτα και θα σου χρειαστούνε στο δρόμο. Ευχαριστώ καλέ μου άνθρωπε! Ο Θεός να σε έχει καλά! Μα πως και είσαι τόσο φτωχός; Εσύ και καλός τεχνίτης είσαι και πάρα πολύ εργατικός. Τι να την κάμεις την τέχνη και την αξιοσύνη ξένε μου. Άμα δεν σου τρέχει, να μην τρέχεις. Ό, τι και να κάνεις, σαν δεν έχεις τύχη, τίποτα δεν κατορθώνεις.

Από εκείνη την ημέρα παρακολουθούσε ο άρχοντας το φτωχό σιδερά και είδε πως κάθε μέρα περνούσε από ένα ερημικό ξύλινο γεφύρι και είπε: Μια και είναι αύριο παραμονή των Χριστουγέννων, θέλω να κάμω μια θεάρεστη πράξη και να βοηθήσω εκείνο τον καλό άνθρωπο το σιδερά, ώστε να αλλάξει η τύχη του και να ζήσει την υπόλοιπη ζωή του πλούσια και άνετα. Πρωί πρωί λοιπόν την παραμονή των Χριστουγέννων, πάει ο άρχοντας στο γεφύρι και περίμενε το σιδερά. Μόλις τον είδε να έρχε από μακριά, του αφήνει επάνω στο ξύλινο γεφύρι, ένα σακούλι χρυσά φλουριά και κρύβεται. Σαν έφτασε όμως ο σιδεράς κοντά στο γεφύρι τον άκουσε να λέει: Τόσα χρόνια περνώ το γεφύρι και μια φορά δεν βούτηξα στον ποταμό να κάμω ένα μπάνιο. Σήμερα όμως που κάνει τόση ζέστη θα βουτήξω μέσα να δροσιστώ και θα περάσω απέναντι να πάω στη δουλειά μου. Και όπως το είπε, έτσι και το έκαμε.

Χωρίς να το καλοσκεφτεί και να χάνει τον καιρό του, πλησίασε την όχθη του ποταμού. Η πολλή ζέστη και τα γάργαρα νερά του, τον έκαμαν αμέσως να πέσει μέσα και να κολλυπά με την ώρα. Όταν δροσίστηκε αρκετά και ευχαριστήθηκε κολύμπι, πέρασε αντίπερα και συνέχισε το δρόμο για το εργαστήρι του. Έτσι παράκαμψε το γεφύρι, χωρίς να δει και να πάρει το σακούλι με τα χρυσά φλουριά. Σαν απομακρύνθηκε ο σιδεράς πήρε ο άρχοντας το σακούλι με τα χρυσά φλουριά κι έφυγε λέγοντας: Θα σκεφτώ να βρω κάποιον άλλο τρόπο, για να του δώσω τα φλουριά, γιατί είναι καλός άνθρωπος.

Πήγε μια μέρα στο φούρναρη, που ήτανε απέναντι από το σιδερά και του λέει: Από σένα δεν αγοράζει κάθε μέρα ψωμί ο σιδεράς; Ναι κι αγοράζει κρίθινο ψωμί του απάντησε ο φούρναρης. Άκουσε το λοιπόν: Εγώ είμαι ο άρχοντας του τόπου και θέλω αυτές τις χρονιάρες ημέρες των Χριστουγέννων, να τον βοηθήσω να ζήσει πλούσια την υπόλοιπη ζωή του, γιατί είναι καλός άνθρωπος. Θα σου φέρω πρωί πρωί τρία κρίθινα καρβέλια, που θα είναι παραγεμισμένα με χρυσά φλουριά και μόλις έρθει να ψωνίσει ψωμί θα του τα δώσεις. Πρόσεξε όμως καλά. Δε θα του πεις τίποτα ό, τι και να σε ρωτήσει αυτός! Σύμφωνοι; Σύμφωνοι άρχοντά μου. Την άλλη ημέρα πήγε ο σιδεράς ν' αγοράσει ψωμί και του λέει καταχαρούμενος ο φούρναρης: Πάρε τα κριθαρένια σου καρβέλια. Ουφ αδερφέ! Βαρέθηκα τόσα χρόνια να τρώγω κριθαρένιο ψωμί. Σήμερα θ' αγοράσω σιταρένια καρβέλια. Βρε πάρε τούτα τα κριθαρένια καρβέλια, που σου λέω. Στα δίνω για το καλό σου. Φέρε μου τρία σιταρένια καρβέλια του είπε θυμωμένος ο σιδεράς. Δε σου είπα ότι βαρέθηκα να τρώγω κριθαρένια; Του δίνει τότε ο φούρναρης τα τρία σιταρένια καρβέλια κι αυτός τ' αρπάζει και φεύγει τρέχοντας.

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί περνά ο ζητιάνος από το χαλκιδιό κι ακούει το σιδερά να μονολογεί και να λέει: Τι να κάνεις, άμα δεν σου τρέχει να μην τρέχεις. Κατάλαβε ο άρχοντας, πως ο σιδεράς δεν πήρε τα ψωμιά και του είπε: Πάλι τα ίδια; Δεν πήρες τα κριθαρένια ψωμιά, που σου άφησα στο φούρναρη; Όχι του είπε παραξενεμένος ο σιδεράς. Τότε ο άρχοντας του είπε: Εγώ είμαι ο άρχοντας του τόπου και θέλησα να σε βοηθήσω. Όμως την πρώτη φορά άλλαξες δρόμο και πέρασες το ποτάμι κολυμπώντας και δεν πέρασες από το γεφύρι, που σου είχα αφήσει το σακούλι με τα χρυσά φλουριά. Μετά δεν θέλησες να πάρεις τα τρία κρίθινα καρβέλια, που σου έδινε ο φούρναρης, που τα είχα παραγεμισμένα με χρυσά φλουριά. Δεν τα προτίμησες, γιατί ήθελες να πάρεις σιταρένιο ψωμί. Τώρα πάλι λες και ξαναλές; Σαν δε σου τρέχει να μην τρέχεις.

Εγώ θα σε κάμω να μην το ξαναπείς αυτό. Αυτές τις άγιες ημέρες των Χριστουγέννων, θέλω να σε βοηθήσω να αλλάξει η τύχη σου και να ζήσεις πλούσια και άνετα την υπόλοιπη ζωή σου, γιατί είσαι πολύ καλός άνθρωπος. Να πάρε αυτό το βαρύ λιθάρι να το πετάξεις με όλη σου τη δύναμη, όσο μπορείς πιο μακριά. Όλη αυτή την απόσταση του δρόμου, θα σου τη στρώσω με χρυσά φλουριά και δε θα έχεις πια ανάγκη να δουλεύεις, αλλά ούτε και να φωνάζεις, για την κακή σου τύχη, γιατί θα είσαι πια πολύ πλούσιος. Σαν τα άκουσε αυτά ο σιδεράς καταχάρηκε και πήρε το λιθάρι στα χέρια του και το πέταξε με όλη του τη δύναμη, όσο μπορούσε πιο μακριά. Η βαριά πέτρα όμως, όπως την πέταξε ο κακότυχος σιδεράς, κτύπησε στον απέναντι βράχο, γύρισε πίσω και τον βρήκε στο κεφάλι και τον άφησε στον τόπο. Καταλυπημένος έφυγε ο άρχοντας μονολογώντας: Είχε δίκιο ο κακότυχος ο σιδεράς. Και έλεγε και ξανάλεγε στο δρόμο που πήγαινε: Σαν δεν σου τρέχει να μην τρέχεις. Με το ζόρι δεν γίνεται τίποτα στη ζωή μας.

Όσο για την τύχη μας, ακόμα και να την προκαλούμε, αυτή άμα δε μας θέλει δεν έρχεται. Πολλοί μάλιστα λένε πως η τύχη μας είναι γραμμένη και ότι δεν την δημιουργεί ο άνθρωπος στη ζωή του, με τις πράξεις του και τις παρακλήσεις του.

Να θυμούμαστε μάλιστα και την παροιμία του λαού μας και να την έχομε παρηγοριά στη ζωή μας που λέει: " Σαν έχεις τύχη διάβαινε και ριζικό περπάτει". Άμα δεν έχομε τύχη να μην παραπονούμαστε, γιατί σάικα είναι γραμμένο το ριζικό του καθενός μας και "ό,τι γράφει δεν ξεγράφει," λέει ο λαός μας.

Το Παραμύθι αυτό μου το διηγήθηκε
ο Νικόλαος Γεωργίου Δαφνομήλης
(Ζουριδονικολής), από το Γαράζο
Μυλοποτάμου Ρεθύμνου.

Ο Συγγραφέας
Γεώργιος Νικηφόρος